

AMAZON CHARTS BESTSELLER

MONDD, HOGY SAJNÁLOD

„Rejtély, romantika és izgalom lenyűgöző elegye,
amitől az olvasó lerágja a körmét.”

– *Laura Griffin, NYT bestsellerszerző*

Grand
Selection

MELINDA LEIGH

M E L I N D A L E I G H

**MONDD,
HOGY
SAJNÁLOD**

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2021

*Roxynak, vagyis a „Rakéta Kutyának”.
Megmentettük egymást.*

Első fejezet

Sötétség.

Tessa az élete nagy részében félt tőle. Mióta csak az eszét tudta, úgy ment lefeküdni, hogy rettegett az éjszakától, benézett az ágya alá, és többször is ellenőrizte az éjjeli lámpáját.

Mintha egy kicsi, pislákoló villanykörte elkergethette volna a rémálmaid.

De aznap este a létező legsötétebb éjszakáért imádkozott. Hogy a hold maradjon az elvonuló felhők rejtekében. Hogy az árnyékok tegyék őt láthatatlanná.

A sötétség átállt az ő oldalára, és ő kavargó fejjel, fájó tüdővel szaladt a karjaiba. Az egykori legnagyobb félelme lehet most a mentője. Egy csoda.

Ez tarthatta életben napkeltéig.

– Tessssa! – A hang átszelte az erdőt. – Nem menekülhetsz.

Hol lehet a férfi?

Örökzöld ágak ragadták meg a karját, és végigkarcolták az arcát, ahogy rémült őz módjára az erdőbe vetette magát. A szíve egy űzött vad kétségbeesett, szaggatott ritmusában zakatolt. Lelassult, a teste tiltakozott az ellen, hogy így megerőltesse a ritkán használt izmait.

Elhaladt egy leégett fa megperzselte maradványai mellett. A fekete ágak úgy meredeztek, mintha egy elszenesedett kéz nyújtózott volna az ég felé. Meghúzta magát egy magasan tornyosuló tölgyfa ol-talmában. A fakéreg megkarcolta a hátát, ahogy a törzsnek támasz-kodott, és fülelt.

Merre jár?

Szúnyog zümmögött az arca körül. Jobbról hallotta a Scarlet-tó körüli erdő hangjait. A mozdulatlan éjszaka kiélesítette az érzékszerveit. Békák brekegtek. Tücskök ciripeltek. Egy apró, könnyű állatka átszelte a közeli aljnövényzetet. A levegő megtelt a fenyőfák, a közeli tó és a félelem szagával.

Nem először kívánta azt, hogy bár összezsugorodhatna, és eltűnhetne egy nyúlüregben.

Húhú! Egy bagoly szállt le a feje fölötti faágra.

Tessa megrémült, ziháló lélegzet szakadt fel a torkán. Kezét a szájára szorította. Folyadék csepegett rá, és ahogy elemelte, a keze könnyektől volt nedves – és vértől. Megérintette a felhasadt ajkát. Más-hol is sajgott az arca és a teste attól, amit üldözője a tisztáson művelt vele, mielőtt sikerült ágyékon rúgnia.

Erre leejtette Tessát, a lány pedig elszaladt. Vakon.

A bagoly felreppent, lassan lebbenő szárnyakkal átsuhant a lombkorona egyik részén. A felhők szétváltak, és felragyogott a holdfény. A ragadozó madár alakja néhány másodpercig még látszott a sötét égbolton, aztán eltűnt.

Tessa lecsúszott a fatörzs mentén, leguggolt és összekuporodott.

A hűvös szeptemberi éjszaka ellenére égett a tüdeje, úgy érezte magát, mint aki gázt lélegzett és tüzet nyelt. Kapkodta a levegőt. A nesz visszhangzott a fülében, és olyan hangosnak tűnt, mintha az erdőn át, kilométerekről is meghallhatnák.

Csak csendben!

Meg fogja hallani. Tessa nem volt jó formában, és az őrült rohanás kikészítette a tüdejét. Nem jutott messzire. Biztos, hogy a közelben van.

– Tessssa!

A lány dübörgő szívverése eltompította a hangot. Képtelen volt eldönteni, melyik irányból jöhet. Összepréselte a száját, de a tüdeje több levegőt követelt. Ahogy úrrá lett rajta a szédülés, a látása vörösbe vegyült. Kinyitotta a száját, de továbbra is csak aprókat lélegzett, és abban reménykedett, hogy a pihegése talán nem olyan hangos, mint ahogy a saját fülében visszaverődve hangzik.

Percek teltek el.

Semmi sem történt.

Talán a másik irányba ment.

Tessa légzése csillapodott. A lába remegni kezdett a görcsös testtartásban. Számtalanszor bulizott már azon a tisztáson. A sötétben azonban minden ugyanúgy festett.

Nem tudta, hol lehet.

Körülnézett a fatörzs környékén. Hat méterrel előrébb ezüstös holdfény világított meg egy ösvényt. Vajon az vezet a főúthoz? A lombzat apró résén túl ismét összezárultak a fák, és sötétség fojtogatta az erdőt.

Verejtékcsepp gördült végig a lány gerince mentén, és a derekánál összegyűlt, átnedvesítve a farmerje övrészét. Összeszűkítette a szemét. Mi más választása van? Sokáig úgysem maradhat itt.

Utol fogja érni.

Meg fogja gyilkolni.

De ahhoz, hogy elkezdjen szaladni, először ki kell jönnie a fa mögül.

Hol lehet?

Nem számít. Tovább kell haladnia. Ha még nem találta meg, akkor hamarosan úgyis meg fogja. Kizárt, hogy hagyná elmenekülni. Miért is bízott meg benne? Mert a férfi azt mondta, hogy szereti?

Hülyeség.

Nem képes a szeretetre. Az esze nagyon is tisztában volt ezzel, csak a szíve akarta elhinni.

És most az igazság fog végezni vele.

Az este kezdetén fontolóra vette, hogy besétál a hideg tóba, és véget vet a szenvedésnek. De most, hogy a nyakában lihegett a halál, eluralkodott Tessán a rettegés. A túlélési ösztön felülírta a jövő miatt érzett összes félelmét.

Nem akarok meghalni.

Utolsó szavait haraggal intézte a nagyszüleihez. Hazudott nekik. Ha nem ússza meg mindezt, akkor az a veszekedés lesz a nagyszülők végső emléke róla. Nem tökéletesek, de szeretik őt. Így viszont nem lesz módja elmondani nekik, hogy ő is viszontszereti őket, és hogy nem gondolta komolyan, amit mondott, csak dühös volt, amiért akkora felfordulást csapott az életéből, és ezt rajtuk töltötte ki.

Nem lesz módja bocsánatot kérni.

Menekülnie kell. Életben kell maradnia. Hogy bocsánatot kérjen azoktól az emberektől, akiket a legjobban szeretett. Talpra állt. A combizmai megremegtek, kavargott a feje. Ahelyett, hogy szaladni kezdett volna, lassan araszolt az ösvény felé. Fogalma sincs, hol lehet, így minél kevesebb zajt csap, annál jobb. Ha ő nem tudja magáról, hogy hol van, akkor talán az üldözője sem.

Az aljnövényzet megkarcolta a csupasz lábát, amikor az ösvényre lépett, és lassú kocogásba kezdett. Ismerősnek érezte a kemény földet a tornacipője talpa alatt. Megreccsent egy gally, és ő nyúlként szökkent előre. A holdat eltakarta egy felhő, árnyékba borítva a lány

útját. Tessa megbotlott és elesett. Fájdalom nyilallt a térdkalácsába, ahogy egy kiálló gyökérbe ütötte. Négykézláb vesztegelt, levegő után kapkodott, és próbálta legyűrni a torkát szorongató félelmet. Könnyek gördültek végig az arcán.

Gyerünk tovább!

Egyik lábára nehezedett, és felállt. Mozgást erőszakolt reszkető tagjaira, és előreevickélt az úton, majd rövidesen megállt, ahogy ráismert a leégett fára. Körbeszaladt. Megbicsaklott a lába, ahogy rádőbbsent, hogy épp a tisztás felé tart.

Ófelé.

A száraz falevelek olyan hangos zörejjel visszhangoztak, mint a robajló mennydörgés.

Kérlek! Kérlek, ne hagyd, hogy elkapjon!

Könnyek homályosították el a látását. Kezével végigsimított az arcán, megtörölte a szemét, és erőtlen futásba kezdett.

Az egyik vaskos fa mögül egy árnyék lépett elő. A lány hirtelen megtorpant, és a magas szárú vászoncipő kopott talpával elcsúszott a földön.

Tessa csontjáiig hatolt a borzongás, ahogy felnézett rá. Ő viszont nem lihegett, nem izzadt, a legkevésbé sem kapkodott levegő után.

És a lány ekkor már tudta. Olyan erővel sújtott le rá az igazság, mintha egy csupasz kéz landolt volna az arcán.

Meg fog halni.

Pánik szorította össze a torkát, és úgy fojtogatta, hogy csupán anynyira kapott levegőt, mintha egy szívószálon át lélegzett volna.

– Tényleg azt képzelted, hogy elmenekülhetsz? – csóválta a fejét a férfi.

Tessa megfordult, és futásnak eredt, vakon elsöpörve az útjába kerülő ágakat. Nem tudta lerázni. Fáradt volt, az üldözője pedig

kipihent. A lány szaggatott pihegéssel szívta be és fújta ki a levegőt a tüdejéből. Mögötte egyenletesen, magabiztosan lépdelt az üldözője.

A lány kitört az erdőből. A tó felragyogott előtte. A sötét víztömeg szélén, sűrű csomókban hajlongott a buzogánysás a szélben. A talaj vizenyős volt a talpa alatt, amikor a vastag száruk közé vetette magát. Egyetlen gondolat uralta az elméjét.

Bújj el!

A nedves talaj lehúzta a vászoncipője talpát, és a csikorgó hang elárulta a hollétét. Egy kéz utánakapott, és megragadta a karját. Maga felé rántotta.

– Nem! – Tessa a hátsójával a talaj felé nehezdedve ellentartott.

Az ellenkezés azonban éppolyan haszontalannak bizonyult, mint ahogy érezte.

Tessa eltátotta a száját, és vad sikoltást hallatott.

– Pofa be! – Támadója gyors és magabiztos karmozdulattal lesújtott rá.

Az ökölcsapás a lány állát érte. Pislogott. A buzogánysás szálai elhomályosultak körülötte.

Mindvégig igaza volt. A sötétség nem a barátja. Nem fogja megmenteni. Egy szakadék, ahonnan sosem menekül. Soha többé.

Ez volt a vég.

A mocsaras talajra zuhant. Fölötte a sás szálai integettek az éjszakai égbolt felé. Aztán kirajzolódott egy emberalak. Valami fémesen felvillant a holdfényben, és fájdalom hasította millió darabra a lányt.

Hideg, rettegett sötétségbe borult a világ.

Második fejezet

Kiepickélt a sás közül, és a kezére meredt. Sima, sötét és olajos vér borította a kesztyűjét és a kést. A vízhez fordult, és leguggolt a szélén. Letette a kést a parton, és a sekély vízbe mártotta a kesztyűjét. Összedörzsölte a tenyerét, és lemosott annyi vért, amennyit csak tudott. Ezután levette a kesztyűt, és félre rakta. Vércseppek pötytyözték az alkarját. Szedett egy marék iszapot a tó aljáról, és tisztítószerként használva dörzsölni kezdte.

Túl sok a vér. Sosem szabadulhat tőle.

Visszapillantott a buzogánysás felé. Mégis mit tett?

Olyasmit, amit nem lehet visszacsinálni.

Tekintete az oldalánál lévő késre vándorolt. A látványra felfordult a gyomra, elkapta róla a szemét.

Hányszor is késelte meg? Nem emlékezett rá. A dühtől teljesen rövidzárlatos lett az elméje. Az elmúlt húsz percet homály fedte.

Erőszakos, őrgöngy homály.

Sikoltozást hallott, könyörgést, sírást, fájdalom és félelem hangjait. A fülére szorította a kezét, de a hangok a fejében szóltak.

Elég legyen!

A véres kés vádlón villódzott rá.

Tudod, mit tettél.

És együtt kell élnie ezzel. De hogyan?

Egy gondolat szakította félbe a pánikot.

Úgy, hogy nem kapnak el.

Nem mehet börtönbe. Sosem élne túl, és ha mégis, vége lenne az egész életének. Nem mintha az életfogytiglani börtön visszahozná a lányt. Semmi sem képes arra.

Mihez kezdjek a késsel? A tévésorozatoknak köszönhetően mindenki tudja, hogy az összes vért képtelenség eltüntetni róla. Meg kell szabadulnia a késtől és a kesztyűtől. A ruhájától is. Ki kell dobnia mindent. De hová? Hogyan?

Szünetet tartott, és vett egy mély levegőt.

Gondolkozz!

Nem akarta megölni a lányt. De a düh átvette az irányítást. Állati ösztön vezérelte, ami azt üvöltözte, hogy az övé.

Ha csak eszébe jutott, tudta, hogy nem igaz. Nem volt az övé. Egyszerűen kérdés nélkül elvette, amit akart.

Ugyanakkor, mindig is voltak sötét gondolatai. Egész életében küzdött magában a sötétséggel. Elrejtette, hogy senki más ne lássa meg. A lány viszont megtörte az önuralmát.

Amióta először meglátta, képtelen volt tisztán gondolkozni.

Elképzelte most is, a szép szemével, amit mindig órá szegezett. Az első találkozásuktól fogva ugyanaz a vonzalom rohanta meg a lányt is, mint őt, még ha nem is volt hajlandó beismerni. Ezt biztosra vette. De már nincs többé. A mosolya innentől nem ragyogja be az ő sötét napjait.

Szeretlek.

Sajnálom.

Sajgott a szíve annak tudatában, hogy a lányé már nem dobog. Végignézte, ahogy kialszik az élet a szemében, ahogy a lelke elhagyja a testét.

A magával hozott kés okozta a vesztét, ez a felindulásból hozott döntés.

Ugyanakkor épp ez a felindultság volt a valódi problémája, nem igaz?

Az önfenntartó ösztön végül talpra állította. Dolga van. Felszedte a kesztyűit, amikről most már vér helyett a tó vize csepegett. Visszavette őket, és a markolat legvégénél felemelte a kést. El kellett rejtenie.

Valahová.

Először azonban búcsút kell vennie tőle. Még egyszer utoljára látnia kell, szembe kell néznie a cselekedetének súlyával. Csakis akkor tudhatja maga mögött ezt az éjszakát, és léphet tovább.

A buzogánysáshoz visszamenet felvett egy műanyag zacskót a földről – valakinek az elvitelre kért vacsorája után hagyott szemét volt. A zacskóba tette a kést, és felgöngyölte. Később majd kitalálja, mihez kezdjen vele.

Azután, hogy végső búcsút vett a lánytól.

Visszatért hozzá. Térdre rogyott, és az arcára nézett – csakis az arcára. Gondolni sem bírta a saját kegyetlenségének a mértékére. Olyan volt, mintha abban a húsz percben valaki más irányította volna a testét. Ő sosem tett volna ilyet. Szerette a lányt.

A szerelemnek azonban van sötét oldala, a féltékenység, birtoklási vágy.

Megszállottság.

Könny gördült végig az arcán, ahogy arra gondolt, hogy soha többé nem láthatja a lányt.

Szeretlek.

Sajnálom.

Hogyan fogok élni nélküled?

Harmadik fejezet

Morgan Dane a steak mellé kapott salátáját kotorászta, de a gondolatait foglalkoztató döntés súlya elvette az étvágyát.

A pincérnő visszajött az asztalhoz.

– Hozhatok valakinek még egy italt?

Morgan megrázta a fejét.

– Nem, köszönöm.

Pontosan két kortyot ivott a ház vörösborából.

Vele szemben Bryce Walters kerületi ügyész már végzett a maga poharával.

– Van valami gond a borral?

– Nincs. Rendben van. Csak nem vagyok nagyívó.

Az igazság az, hogy egyáltalán nem bírta az alkoholt, és a gyomrában kaleidoszkópként kavargó pillangóknál csak néhány részeg pillangó lett volna rosszabb.

– Hát, ez egy jó tulajdonság. – A férfi elmosolyodott, a fogsora szabályos volt és fehér.

Talán vonzódnia kellett volna hozzá, mégsem érzett így, ami rendjén is volt. Ez nem egy randi. A legutóbbi találkozásukkor Bryce

állást ajánlott neki, ha pedig nem gondolta meg magát azóta, akkor a főnöke lesz, és nem a pasija.

Bryce félretolta az üres poharat, és rendelt egy kávét. Morgan nem kért.

A férfi tagadhatatlanul kiváló genetikával rendelkezett. Magas volt, szikár, és a napbarnított bőre arról árulkodott, hogy kedveli a szabadtéri időtöltéseket. Egyensúlyban tartotta az úriember és a macsó képét. Öblös hanggal kérkedhetett, ami jól visszhangzott egy nagyobb teremben is. A tárgyalóteremben úgy árulta a bűnös ítéletet, mint egy kifinomult marketinges.

Morgan mocorgott a székén, élesen a tudatában volt, hogy a derekánál bevág a szoknya. A testhezálló blúz anyaga elegánsan elvezetett a nyakát övező gyöngysorig, de egy árnyalatnyira sem fedte fel a dekoltázsát. Míg a legtöbb kerületiügyész-helyettes azon küszködött, hogy leplezze a nőiességét, Morgan inkább hangsúlyozta a magáét, és emiatt gyakran alá is becsülték a képességeit.

Ma viszont a szakmai öltözéket afféle halloweeni jelmeznek érezte. Már jó ideje nem nevetett, egészen John halála óta. Félő volt, hogy az elnyomott gyász feltör belőle, ezért elkapta a tekintetét az élesen vizsgálódó Bryce-ről, és inkább evett még egy falat steaket. Amint lenyelte a húst, a gyomrában lévő pillangók sáskaraj módjára rátámadtak. Feladva az étkezést, elfektette a villáját a tányéron.

Bryce tekintete megenyhült. Semmi sem került el a figyelmét.

A franca!

Azt hitte, kibírja a találkozót anélkül, hogy elérzékenyülne.

Ideje volt a lényegre térni. A vidéki megye New York állam északi részén csak egy maréknyi ügyészt alkalmazott. Ha otthon, Scarlet Fallsban akart dolgozni, ez volt rá a legjobb esélye. Meg akarta ragadni.

A pincérnő visszatért Bryce kávéjával.

Feketén itta.

– Sajnálom, hogy elhúzódott a délutáni megbeszélésem. Köszönöm, hogy rugalmas voltál, és velem vacsoráztál.

– Köszönöm a vacsorát. – Nem mintha ez megzavarta volna Morgan vad péntek esti programját. Ha nincs ez a vacsora, akkor épp egy Disney-filmet nézett volna otthon pizsamában, a gyerekeivel. Az igazság az, hogy nem örült a későre halasztott találkozásnak, de szoknia kellett az új normát. A dolgozó anyukák időnként lecsúsznak a takarodóról.

Bryce az asztalra fektette az alkarját, és összekulcsolta a kezét. Úgy érték Morgant a keresztkérdései, mint a reflektorfény.

– Döntöttél végül? – kérdezte.

– Igen. – Megborzongott, ahogy a mennyezeti szellőző hideg huzatot engedett a hátára. – Elfogadom az állást.

Bryce elvagyorodott. Elégedettség tükröződött az arcán, ahogy hátradőlt a székén.

– Nagyszerű.

Egy pincérsegéd leszedte az asztalt, majd odajött hozzájuk a pincér.

– Szeretnének egy pillantást vetni a desszertmenüre?

Morgan megrázta a fejét. Néhány ezüstös szemcse felragyogott a szoknyáján, annak bizonyítékeként, hogy a legkisebb gyermeke épp a csillámpor megszállottja volt. Megállta, hogy rápillantson a karórájára. Csak néhány órája van távol. A lányok rendben vannak.

Egyetlen este a gyerekektől külön, és máris hiányoznak neki. Hogy bírná ki, ha az irodában lenne egész nap, mindennap? Ez nevetséges. Harminchárom éves. Két évvel azelőttig sikeres kerületi ügyész volt. Egyszerre vitte a háztartást, gondoskodott három kisgyermekről, és

egyengette a karrierjét. John többnyire Irakba volt kihelyezve. Aztán ott, tízezer kilométerre Morgantól felrobbant egy pokolgép, és megölte a férjét. Morgan összetörten elhatározta, hogy felszámolja az életét, és hazaköltözik a szülővárosába. Most pedig végre eljött az ideje, hogy ismét független, elhivatott nő legyen. Épp eleget rejtőzködött a gyász mögé.

Tovább kell lépnie.

De miért kell, hogy ilyen rohadt nehéz legyen ez?

Bryce megemelte a kávéját.

– Az új kerületiügyész-helyettesre!

– Az új kezdetekre! – Morgan fogta a vizespoharát, és a férfi csészejéhez koccintotta. Hamarosan újra a réginek érzi majd magát.

Igaz? – Lehet, hogy nem árt meggondolnod a desszertet – viccelődött Bryce. – Talán ez az utolsó kellemes közös étkezésünk. Mostantól csak elvitelre kért kínai kaja lesz az íróasztalodon.

– Szeretem a kínai kaját. – Morgan úgy érezte, erőltetett a mosolya. Valószínűleg így is volt.

Bryce kifizette a számlát, és elhagyták az éttermet. Kint, a járdán, a férfi egy meleg kézfogással búcsúzott el tőle.

– Hétfőhöz egy hétre találkozunk. A HR-osztály majd felveszi veled a kapcsolatot.

– Szervusz! – Morgan az ellenkező irányba sétált, és ahogy befordult a sarkon, a szorítása erősödött a tote táska fülén, mintha csak az ujjjaival tartaná össze önmagát.

Az út szélén parkolt a kisbuszával, a padka mellett. A naplemente elnyújtotta az árnyékokat a járdán. A cipősarka megakadt, megbotlott, amire a cipője lecsúszott a lábfejeről. Visszanyerte az egyensúlyát, hátr lépett egyet, lehajolt, és felvette a cipőt. A hétcentis sarkok törötten fityegtek a cipőtálon, a bőr javíthatatlanul felhasadt.

A szeme megtelt könnyekkel, és pánik kavargott a mellkasában. *Mi a franc?* Hiszen csak egy cipő! Egyik lábával még magas sarkúban, a másikkal mezítláb bicegett át az úton, és beszállt a kisbuszba. Hála az égnek, Bryce most már nem láthatta. Nem akarta, hogy a férfi felfedezze, milyen sérülékeny a professzionális fellépése. Nyomás alatt valójában olyan apró szilánkokra tört, mint a kristálycukor.

Becsúszott a kormány mögé, lehunyta a szemét, és mélyeket lélegzett, amíg meg nem szűnt a szorítás a mellkasában. Felülkerekedett az érzelmein, levette a másik cipőjét, majd az első utasülésre taszította a törött párjával együtt, és hazavezetett. Ott pedig a kocsibeálló elején álló kukába hajította a pár cipőt, és bement a házba.

A nappaliban a nagypapa a dohányzóasztal fölé görnyedt, és egy sakk táblára meredt. A szomszédjuk, Nick Zabrowski ült a túloldalon. Nick egy kis kertépítő cég tulajdonosa volt, és az utca szemközti oldalán lakott az apjával együtt.

– Szia, Nick! – Morgan letette a táskáját az előszobában. – Semmi terv ma estére?

– Nincs. – A húszéves Nick túl fiatal ahhoz, hogy az idős szomszédal töltse a péntek estéit. Talán szerelmi bánata van egy lány miatt?

– A gyerekek elaludtak? – kérdezte Morgan.

Nagypapa az állat vakarva megérintette a bástyáját, majd elengedte.

– Igen.

– Hogy vetted rá Sophie-t a lefekvésre, amikor Nick is itt van? – kérdezte Morgan. Nick volt Sophie egyik kedvence.

Nick elvörösödött.

– Felolvastam neki egy mesét.

Óóó.

Nagypapa lépett a bástyával, majd hátradőlt, és Morganra nézett.

– Hol a cipőd?

– Letört az egyik sarka.

Morgan levette a zakóját, és a táskájára dobta.

Nick átugrott egy sor gyalogon a huszárjával.

– Ideje indulnom.

Nagypapa bólintott.

– Holnap befejezzük?

– Hogyne. – Nick elindult az ajtó felé. – Jó éjt!

– Jó éjszakát! – Morgan becsukta mögötte az ajtót, és kulcsra zárta.

Nagypapa a sakktábla fölé hajolt.

– Hadd segítsek. – Morgan áthelyezte a táblát az egyik polcra, ahol a három kislány nem érheti el, amikor reggel bowlinggolyóként letarolják a szobát. – Ki áll nyerésre?

– Nehéz megmondani ezen a ponton.

Nick és nagypapa évek óta sakkoztak. Nick, aki középiskolában a sakkcsapat tagja volt, némi előnnyel bírt, de időnként nagypapának is akadt egy-két trükk a tarsolyában.

– Hogy ment? – kérdezte nagypapa.

– Jól – felelte Morgan szívgva.

– Azt látom – horkant fel nagypapa. Kirántott egy zsebkendőt az asztal melletti dobozból, és odanyújtotta a nőnek.

Morgan megszárogatta a szemét.

– Nem tudom, mi bajom van. Most fogadtam el egy állásajánlatot, amire nagyon vágytam.

– Nagy lépés ez számodra. – Nagypapa megdörzsölte Morgan karját. – A változás ijesztő. De rendben leszel. Erős vagy.

Morgan bólintott. *Elég volt ebből az érzelgős hülyeségből.* Nem érezte magát erősnek, de meg tudta játszani. Kiment a konyhába, és elővett egy hengeres doboz Chunky Monkey fagyit a mélyhűtőből.

– Helyes döntés ez? Ott vannak a lányok. Elég sok mindent meg kell majd szokniuk.

Nagypapa követte a konyhába.

– Rendben lesznek. Hiányozni fogsz nekik, de az életük nem sokban lesz más. Inkább neked kell majd megszoknod a változást.

Morgan elővett egy kanalat a fiókból, és közvetlenül a dobozból evett.

Nagypapa is kanalat ragadott, és Morgan mellé lépve kiszolgálta magát.

– Senki sem mondta, hogy vissza kell menned dolgozni. Ha a pénz miatt aggódsz, nincs rá szükség. Még arra is van félretéve, miután én már nem leszek...

– Köszönöm – szakította félbe Morgan. Ma éjjel nem bírta elviselni annak gondolatát, hogy nagypapát is elveszítheti. – Tudom, hogy mindig gondoskodni fogsz rólunk. – A vállára hajtotta a fejét. – De nem erről van szó. Még hozzá sem nyúltam a pénzhez, amit John életbiztosításáért kaptunk. – Így, hogy otthon lakott, az özvegyi járulék fedezte a minimális kiadásait.

– Örülök, hogy azt látom, próbálsz továbblépni. Ha te boldog vagy, a lányok is azok lesznek.

– Kösz. Remélem. – Morgan felemelte a fejét. – Megyek aludni.

– Bezárok és beriasztok. – Nagypapa néhány hónappal korábban beszerelt egy riasztórendszert.

Morgan kikanalazta a jégkrém alját, aztán a hálósobába vitte a kabátját. Frusztrált volt, és érezte a cukor okozta szúró fejfájás első jeleit.

Javítani akart a depresszióján azzal, hogy visszamegy dolgozni, nem pedig tovább süppedni benne.

Megállt a lányok szobája előtt. A hely zsúfolt volt a három dupla ágytól. A hatéves Ava a plüssmaciját szorongatta. Az ötéves Mia az oldalán fekvő összekuporodott, egyik karja alatt a plüsszebrája. Sophie, aki nem engedte, hogy az alváshoz hasonló egyszerű dolgok mozdulatlanul tartsák, hanyatt feküdt, és a négy végtagját szanaszét vetette. A takaróját a földre rúgta. Hároméves létére sok munkával járt. Kivel viccel Morgan? Sophie mindig is sok munkával fog jární, akárhány éves is legyen. Morgan felvette a takarót, és betakarta a legkisebb lányát, aztán továbbment a folyosón át a saját szobájába.

Levetkőzött, felakasztotta a kosztümjét, és köntöst öltött magára. John az éjjeliszekrényre helyezett fotóról figyelte őt. Morgan az ágy szélére ült, és felvette a fényképet. Voltak róla jobb fotók is, beállított képek az egyenruhájában, de ez szólt leginkább a szívéhez. A férfi barnás szemöldökén izzadság csillogott, arca pedig a bevetésekre jellemzően sovány volt a fejét borító kócos, sötét haj alatt. Sárgásbarna terepmintás ruhát viselt, és nevetett a sivatagi háttér előtt. Ilyen volt John. Mindig a dolgok napos oldalát nézte.

Ha most itt lenne, azt mondaná, *meg tudod csinálni, bébi.*

– Igyekszem. Hiányzol – felelte Morgan a fényképnek.

Elnehezült. Kihúzta az éjjeliszekrény fiókját, és hosszasan bámult a végében lapuló lezárt borítékra. *Nem. Nem állok rá készen.*

Bezárta a fiókot. Visszatette a fényképet az éjjeliszekrényre, és lepihent a párnán.

Megtette az első, hatalmas lépést ahhoz, hogy visszanyerje az életét. Ez elég kellett hogy legyen aznapra.

Hirtelen felriasztotta a telefoncsörgés. Zavartan megemelte a fejét. A hálószoba fényesen meg volt világítva. Az órára pillantott.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

Alig valamivel éjfél után járt. Bizonyára elnyomta az álom. Beletelt néhány pillanatba, amíg rájött, hogy nem a mobilja csörgött, hanem a vezetékes telefon. Soha senki nem telefonált azon, leszámítva a telemarketinges ügynököket. A hívásazonosító a Palmer nevet írta ki.

Morgan felvette a kagylót, arra számítva, hogy a háttérben meghallja a visszhangzó call centert.

– Halló?

– Morgan? – kérdezte egy női hang, s a magas hangszín idegeségről árulkodott.

– Igen – felelte Morgan.

– Evelyn Palmer vagyok, Tessa nagymamája.

Morgan kissé felegyenesedett ültében. Tessa volt az alkalmi bébiszittere.

– Mikor távozott Tessa önöktől? – kérdezte Mrs. Palmer.

Morgan még mindig kissé zavaros fejjel válaszolt:

– Ma este nem volt nálunk.

A vonal elcsendesedett.

Morgan a könyökére támaszkodott.

– Mrs. Palmer? Mi történt?

– Tessa eltűnt.

– Micsoda? – Megigazította a telefonkagylót. Bizonyára rosszul hallott.

– Tegnap volt egy nagy veszekedésünk, ami után elment. – Mrs. Palmer hangja megakadt. – Azt mondta, egy barátjánál tölti majd az estét, de felhívtam Felicity édesanyját. Tessa nem ment át Weberékhez.

Hazudott.

– Tehát tegnap óta nem is látta? – kérdezte Morgan.